

Výzva židovsko-sionistických sil v éře globálního zápasu

Projev Marka Webera

ředitele Institute for Historical Review na konferenci IHR v New Yorku 16. července 2005.

V průběhu druhé světové války použil Henry Luce, vydavatel magazinů *Life* a *Time* pro dvacáté století poprvé termín „americké století“. Od té doby byl tento pojem použit mnohokrát. V desetiletích po konci druhé světové války byly Spojené státy jistě světovou vojenskou, ekonomickou a finanční velmocí, stejně jako nejdůležitějším kulturním faktorem.

Toto označení však není jediné, které uplynulé století získalo. Před několika měsíci vydal Princeton University Press zajímavou knihu židovského akademika Yuriho Slezkina, který vysvětluje, proč bylo dvacáté století stoletím mimořádného židovského vlivu a moci. Tato kniha se jmenuje *Židovské století* (The Jewish Century).

V tomto duchu napsal svou esej publikovanou prestižním pařížským deníkem *Le Monde* v roce 1998 prominentní francouzský židovský autor Alain Finkielkraut: *„Oh, jak sladké je být Židem na konci dvacátého století! Nejsme již viníci v historii, ale jsme jejími miláčky. Duch doby nás miluje, ctí, ochraňuje, dohlíží nad našimi zájmy, vyžaduje naše požehnání. Novináři nemilosrdně obviňují celou Evropu, že stále skrývá kolaboranty s nacisty nebo ty, kteří s nostalgií vzpomínají na éru nacismu. Věřící se kají, státy pykají...“*¹

Ale to bylo tehdy, teď je teď. Máme dobré důvody věřit, že americké a židovské síly jsou na svém vrcholu. Dvacáté století – nazývané „americkým stoletím“ nebo „židovským stoletím“ – se skutečně i obrazně stává historií.

Přestože jsou USA stále ještě světovým nejdůležitějším vojenským a ekonomickým faktorem, jejich relativní vojenská a ekonomická moc během posledních 20-30 klesala, a v příštích letech bude dále klesat. Na Blízkém východě je Izrael stále nejdůležitější vojenskou silou regionu. Je zde např. jediným státem, který disponuje jaderným arzenálem. Ale i izraelský význam ve světě – resp. židovsko-sionistická moc – se od svého vrcholu v 80. a 90. letech 20. století zmenšuje.

Židovský autor Tony Judt to dobře formuloval ve svém článku publikovaném v roce 2004 v časopisu *Nation*. Napsal:²

Po invazi do Libanonu a po zahájení první intifády na konci 80. let se veřejný obraz Izraele plynule zhoršoval. Dnes reprezentuje šokující obrázky: místo, kde se šklebící 18letí výrostci se samopaly M-16 posmívají bezmocnému starému muži („bezpečnostní důvody“); kde buldozery pravidelně srovnávají se zemí celé bloky („vykořeňování teroristů“); kde helikoptéry střelí rakety do ulic plných lidí („cílené zabíjení“); kde subvencovaní osadníci skotačí na trávě lemované bazény, nevšímajíc si arabských dětí, které se o pár metrů opodál trápí a hníjí v nejhorších slumech na planetě; a kde penzionovaní generálové a vládní ministři otevřeně hovoří o udušení Palestinců „jako omámených švábů v láhvi“ (bývalý izraelský náčelník generálního štábu Rafael Eytan) nebo vyčištění země od arabské rakoviny (bývalý ministr pro osídlení Effi Eitam).

Izrael je absolutně závislý na penězích, zbraních a diplomatické podpoře Spojených států. Jeden nebo dva státy mají společné nepřátele jako Izrael, hrstka států kupuje jeho zbraně, několik dalších s ním nese de facto spoluodpovědnost na ignorování mezinárodních smluv a tajné výrobě jaderných zbraní. Ale mimo Washingtonu Izrael nemá přátele – v OSN byste se absolutně věrných amerických přátel nedopočetili. To vše i přes politickou a diplomatickou impotenci Organizace pro osvobození Palestiny, přes manifestovanou slabost celého arabského světa, přes úsilí Izraele propagovat své zájmy je dnes židovský stát široce považován za největší hrozbu světovému míru. Po 37 letech vojenské okupace Izrael nikterak nezvýšil svou bez-

bezpečnost. Ztratil vše z vnitrostátní zdvořilosti a mezinárodního respektu, přišel navždy o svůj vysoký morální základ.“

Vzniká nový bipolární svět se Spojenými státy a Izraelem na jedné straně a zbytkem světa na straně druhé. Toto nové rozložení sil, tato změna v mocenských vztazích ve světě se nápadně odráží v OSN, kde dává stále znovu a znovu hlasování na Valném shromáždění nebo v Radě bezpečnosti USA a Izrael na jednu stranu a zbytek světa na druhou.

Např. 21. října 2003 hlasovalo Valné shromáždění OSN o rezoluci odsuzující Izrael za tzv. „bezpečnostní bariéru“, bizarní věc rozsáhlejší a více skličující než Berlínská zeď. Tuto „bezpečnostní bariéru“ staví Izrael na okupovaných palestinských územích. Rezoluci podporovalo téměř 144 zemí reprezentujících téměř celou světovou populaci. Dvanáct zemí se zdrželo hlasování. A jen čtyři země hlasovaly proti. Byly to Izrael, USA, Marshallovy ostrovy a Mikronésie. Dvě posledně jmenované malé ostrovní země v Pacifickém oceánu s populací 180 000 obyvatel jsou bezvýhradně závislé na USA. Dne 9. prosince 2003 projednávalo Valné shromáždění OSN rezoluci potvrzující princip palestinské suverenity. Tato rezoluce měla podporu 142 zemí, včetně všech národů Evropy a Jižní Ameriky. Proti rezoluci hlasovaly opět stejné státy: Izrael, USA, Marshallovy ostrovy a Mikronésie.

To mi připomíná jednu historku. Jeden starší občan, jehož mozek již nefungoval tak rychle jako kdysi, jel po dálnici a náhle zazvonil jeho mobilní telefon. Zvedl ho a uslyšel naléhavé varování od své ženy: „Charlesi, právě jsem slyšela ve zprávách, že nějaké auto jede po dálnici v protisměru! Prosím, buď opatrný.“ Charles neprodleně opáčil: „Miláčku, není to jen jedno auto. Jsou jich stovky!“

Tedy stejně jako pan Charles, prezident Bush a izraelský premiér Sharon trvají na tom, že všichni ostatní jdou neukázněně špatnou cestou. A tak čím více jsou USA a Izrael považovány zbytkem světa za „vybočující z řady“, většina lidstva se dívá na USA a Izrael s rostoucí nedůvěrou, nepřátelstvím a strachem.

Podpora USA Izraeli nepramení z toho, že by Američané byli výrazně inteligentnějšími, humanističtějšími nebo osvícenějšími než např. Norové, Japonci nebo Irové. Nikoli, aliance USA a Izraele je spíše výsledkem židovsko-sionistického sevření amerického politického a kulturního života. Uvědomění si tohoto faktu vzrůstá u všech. Spolu s tím stále více lidí chápe zásadní faktor, a to že za invazí USA do Iráku byla starost o Izrael a jeho zájmy.

Židovsko-sionistické plány na svržení iráckého režimu silou existovaly již předtím, než se stal George Bush prezidentem. Skupina – klika vysoce postavených, proizraelských „neokonzervativních“ Židů v Bushově administrativě – zahrnující Paula Wolfowitz, náměstka ministra obrany (Deputy Secretary of Defense); Richarda Perleho z Pentagon's Defense Policy Board; Davida Wurmsera ze State Department; a Douglase Feitha, Pentagon's Undersecretary for Policy – hrála rozhodující roli v nasměrování USA do války v Iráku.³

Tyto skutečnosti jsou Washingtonem natolik akceptované, že senátor Ernest Hollings byl v roce 2004 nucen prohlásit, že Irák byl okupován kvůli „bezpečnosti Izraele“ a „každý“ to podle jeho slov ví. S narážkou na zbabělou neochotu jeho kolegů v Senátu přiznat tuto skutečnost se Hollings vyjádřil, že „nikdo není ochotný postavit se a říci, o tu skutečně jde“. S několika výjimkami celý Kongres nekriticky podporuje Izrael a jeho politiku, to vše kvůli „politickému nátlaku“, řekl Hollings.⁴

V Británii v květnu 2003 dlouholetý veterán House of Commons otevřeně přiznal, že proizraelští Židé převzali kontrolu nad americkou zahraniční politikou a úspěšně postrčili USA a Británii do války v Iráku. „Židovská klika převzala kontrolu nad vládou Spojených Států a vytvořila bezbožnou alianci s fundamentalistickými křesťany,“ řekl Tam Dalyell, zástupce labouristů známý jako „Father of the House“ pro svůj nejdéle trvající parlamentní mandát. „Ve Spojených Státech je příliš mnoho židovského vlivu,“ dodal.⁵

Podporou Izraele a jeho politiky nezrazují Spojené státy jen vlastní národní zájmy, ale především principy, o kterých prohlašují, že je ztělesňují a chrání. Pravdou je, že pokud by USA vyžadovaly po Izraeli stejné standardy jako uplatňují v Iráku, Srbsku a jiných zemích, americké bombardéry a rakety by dopadaly na Tel Aviv a postavili bychom izraelského předsedu vlády Ariela Šarona před soud pro válečné zločiny a zločiny proti lidskosti.

Američané zaplatili za svou alianci s Izraelem vysokou cenu. Zahrnují ji desítky miliard dolarů za ekonomickou a vojenskou pomoc židovskému státu, náklady irácké války a okupace, které nyní činí více než 200 miliard dolarů a smrt více než 1500 Američanů. Americké „zvláštní vztahy“ s Izraelem vytvořily otevřenou i skrytou nedůvěru, strach a averzi k USA po celém světě. V nadcházejících letech náklady na alianci USA a Izraele ještě více vzrostou. Jak někteří židovští představitelé otevřeně potvrdili, irácká válka je pouze částí dlouhodobého úsilí instalovat pro-izraelské režimy napříč celým Blízkým východem.

Prominentní židovský publicista a vášnivý stoupenec Izraele Norman Podhoretz byl dlouholetým šéfredaktorem vlivného židovského měsíčníku Commentary. Ve vydání ze září 2002 napsal:

„Režimy určené oprávněně ke svržení a nahrazení se neomezují jen na tři osamělé členy tzv. osy zla (Irák, Irán a Severní Korea). Tato osa by se měla rozšířit přinejmenším o Sýrii, Libanon a Lybii, stejně jako „přátele“ Ameriky jako saúdskoarabskou královskou rodinu a egyptského Husního Mubaraka, spolu s palestinskými představiteli vedenými Arafatem nebo některým z jeho nohsledů.“⁶

Nyní svět s obavami sleduje vzrůstající nebezpečí války s Íránem. Izrael vyhrožuje útokem, pokud Írán postaví jaderný reaktor a Írán pohrozil odvetným úderem proti jakémukoli takovému útoku. USA by mohly být do takového konfliktu snadno zataženy, a jednalo by se o konflikt mnohem více zničující než je irácká válka.

Najdou se tací, kteří se vzpírají vlivu „židovské lobby“, protože podporuje, či spíše umožňuje izraelskou represí vůči Palestincům. Jiní se vzpírají, protože nejsou ztotožnění s těmito nebo jinými cíly této lobby. Ale mně to připadá mimo podstatu celé věci. Stranou od škodlivých následků této nebo jiné politiky vynucené židovskou lobby je nespravedlnost a nebezpečí obsažené v připuštění, aby jakákoli vymezující se minorita třímala v rukou nesmírnou, nepřiměřenou sílu a vliv – zvláště v zemi, která je světovou vojenskou, ekonomickou a finanční velmocí, a také nejvýznamnějším kulturním faktorem. Představte si odezvu, kdyby např. Mormoni, nebo evangeličtí křesťané, afroameričané, tabákové koncerny aj. měli zajištěnu takovou kontrolu amerických médií a amerického politického života, jakou mají Židé.

Ve skutečnosti je židovská kontrola amerického života mnohem nebezpečnější, než kontrola v rukou jakékoli jiné zmíněné skupiny. Existují pro to dva hlavní důvody:

Především, Židé v Americe jsou zjevně a neochvějně loajální k cizí zemi, Izraeli, který se od svého založení v roce 1948 zapojil do zdá se nekonečných krizí a konfliktů se svými sousedy a nyní je působivou vojenskou mocností s rozsáhlým jaderným arzenálem.

Za druhé, pro nedůvěřivý a téměř nepřátelský způsob židovského pohledu na nás. Toto tvrzení se může zdát přehnaným, proto se ho pokusím vysvětlit.

Není to jen velká moc držená v rukou jedné malé minoritní skupiny, ale zároveň skupiny, která více než všechny ostatní dává najevo své oddělení od zbytku lidstva a která proto vidí své zájmy zcela odlišně od zájmů ostatních. Tento postoj „my versus oni,“ tento přístup, kterým se Židé odlišují a nadřazují zbytku lidstva, je hluboce zakořeněn v židovské psychice.

Je to obsaženo v hebrejských svatých knihách, v Tóře a nebo ve Starém Zákoně, jak ji nazývají křesťané.⁷

V knize „Deuteronomium“ např. čteme: „Pán Vás vybral za svůj vyvolený lid, mimo všechny lidi které známe na Zemi.“

Židé a Hebrejci jsou také zmiňováni jako „lid, který by měl žít odděleně“, nebo v jiném překladu jako „lid žijící odděleně, nezahrnující se mezi ostatní národy“.

V knize Exodus se dočteme o Židech jako o lidu „odlišném... od všech jiných lidí, které potkáme na Zemi“. V jiné pasáži je nám sdělováno, že bůh říká vyvolenému lidu: „Tento den začnu snášet hrůzu a strach z vás mezi lid pod celým širým nebem, který se o vás doslechne, bude se třást a bude z vás sklíčen.“

Starodávny židovský instinkt k odcizování se a trvalé nedůvěře v nežidy je manifestován v zajímavém článku publikovaném v dubnu 2002 v předním měsíčníku židovské komunity Forward. Titulek „My máme pravdu, celý svět se mýlí“ (We're Right, the Whole World's Wrong) pochází z pera rabína Dov Fischera, advokáta a člena Výboru pro vztahy židovské komunity Židovské federace (Jewish Community Relations Committee of the Jewish Federation) v Los Angeles. Rabi Fischer je také národní viceprezident Americké sionistické organizace (Zionist Organization of America).⁸

Tento článek tedy nebyl napsán obskurním nebo polovzdělaným pisálkem, ale čelním představitelem židovské komunity. A neobjevil se v žádném okrajovém periodiku, ale v médiu, které je pravděpodobně nejvíce kultivovaným a přemýšlivým židovským periodikem v Americe, určitě tím nejvlivnějším. Ve svém článku sděluje Rabi Fischer čtenářům:

„Jestli my Židé něco jsme, tak historický národ. ...Naše dějiny nám dávají sílu věřit, že můžeme být správní a celý svět špatný.“

Dále pokračuje:

„Byli jsme dobří, zatímco celý svět byl špatný. Křižáci. Krvavá obvinění a pálení Talmudu v Anglii a Francii, vedoucí tyto národy po staletí k vyhošťování Židů. Španělská a portugalská inkvizice. Ghetta a případ Mortara v Itálii. Dreyfus ve Francii. Beilis v Rusku a staletá perzekuce sovětských Židů.

Holocaust. Kurt Waldheim v Rakousku. Evropa se pokaždé tiše nebo aktivně podílela na našem vyvražďování – a my jediní jsme byli v právu, celý svět byl špatný.

A dnes, stále znovu, jsme jediní v právu a celý svět je špatný. Arabové, Rusové, Afričané, vatikánské nashromážděné znalosti o etice masakrů. A Evropané. Nicméně oceňujeme půl století západoevropských demokracií více, než ceníme předchozích tisíc let evropské brutality, víme kdo oni jsou, co udělali – a co jak bylo.

„Pamatujeme, že jídlo, které Evropané jedí, vyrostlo z půdy, kterou si po 2000 let hnojili a kropili židovskou krví. Atavistická přetrvávající nenávisť k Židům ve vzduchu, do kterého stoupá prach z krematorií...

Ano, opět a znovu jsme správní a celý svět je špatný. Nezměnilo se vůbec nic, ale po 25 stoletích je dobré to vědět.“

Nemohu nepřipomenout, že některé zmíněné Rabiho komentáře jsou ohromujícím překroucením dějin. Pokud např. hovoří o „staleté perzekuci sovětských Židů“, jde o dech beroucí lež. Především, sovětská éra trvala 72 let, nikoli 100. A během přinejmenším části této éry, minimálně během prvních deseti let sovětské éry, Židé v bolševickém režimu třímali ohromnou, pokud ne dominantní moc. Nebo Rabi Fischer zapomněl na takové figury, jako byli Lev Trockij, vrchní velitel mladé sovětské Rudé armády, nebo Grigorij Zinověv, šéf komunistické internacionály, nebo Jakov Sverdlov, první prezident sovětů.⁹

Rabiho článek není tak pozoruhodný pro své překrucování faktů, což jen odhaluje způsob myšlení autora a sečtělou Židů, kteří to publikují a čtou – ale pro to, co říká o nás.

Fischer nás např. obviňuje za „holocaust“, tj. za událost, kterou Židé rutinně považují za jednoduše nejhorší zločin v dějinách a kolektivní nehumánnost nežidů. Tento pohled, který byl široce akceptován v posledních desetiletích, představuje drastické přepisování historie. Během druhé světové války se Židé samozřejmě neodvažovali říci nežidovským Američanům, že sdílí obvinění a vinu „nacistů“ za vraždění nevinných Židů v Evropě. Během války tvrdili Židé pravý opak.

V průběhu druhé světové války a několik let po ní panoval oficiální pohled – stranická linie, pokud chcete – že odpovědnost a obvinění za horory nacistické éry leží na Hitlerovi a jeho stoupencích. Oficiální historie těchto dnů byla, že většina Evropanů – Francouzi, Rakušané, Poláci, Maďaři atd. – vlastně i většina Němců – byli oběťmi ďábelských nacistů.

V posledních desetiletích se kruh viny – a seznam pachatelů – vytrvale zvětšoval, takže nejen Hitler, nebo „nacisté“ či „Němci“, ale nyní i Francouzi, Maďaři, Poláci, Ukrajinci, Vatikán – zkrátka celá Evropa, určitě i celé nežidovské lidstvo – byli kolektivně vinni z údajně největších zločinů v historii.

Nejvíce zřejmými a viditelnými oběťmi židovsko-sionistických sil jsou samozřejmě Palestinci, kteří žijí pod krutou vládou Izraele. Ale my Američané jsme také oběti. Skrze židovsko-sionistické sevření médií, organizované židovsko-sionistické zkorumpování našeho politického systému, jsme tlačeni, lákáni, přesvědčováni a oklamáváni k podpoře židovského státu, poskytování miliard dolarů ročně, nejmodernější výzbroje, a dokonce i obětování amerických životů.

Je však také pravdou, že my Američané sdílíme jistou zodpovědnost za toto všechno. Umožnili jsme soustředit sílu, která ovlivňuje každý aspekt našeho života a naší budoucnosti, do rukou členů etnicko-náboženské minoritní skupiny, která se dívá na Američany jako na budoucí nepřátele a potencionální vrahy. Jinými slovy, Američané umožnili lidem, kteří vůči nim mají hlubokou nedůvěru, aby určovali budoucnost nás všech, jednotlivců i celého národa. Umožnit přejítí takové moci do rukou lidí, kteří jednoznačně nemají na srdci naše nejlepší zájmy – tedy nejen že nám nedůvěřují – je, mírně řečeno, neodpovědné.

Chtěl bych zde zdůraznit, že k otevřenému zabývání se realitou židovsko-sionistické síly není na místě, jak by si mnozí mysleli, „antisemitismus“ nebo „nenávisť“. Nepřejeme si ublížit žádnému jednotlivci, ať už Židovi nebo jinému, pro jeho původ, náboženství nebo názory. Stejně tak bychom neměli umožnit nejrůznějším pomluvám nebo zákeřným obviněním, aby nám znemožňovala vyslovit pravdu nebo činit to, co je správné.

Jedním z nejdůležitějších center židovsko-sionistické moci je Simon Wiesenthal Center se sídlem v Los Angeles, udávající počet 300 000 členů a roční příjem 27 milionů dolarů, včetně 10 milionů \$ z kapes daňových poplatníků. Centrum a jeho hlava Rabin Marvin Hier třímá značnou politickou moc. Podle *Los Angeles Times Magazine* „Hierův vliv na legislativu, na Capitol Hill, na městské radní a také na Hollywood nebývale vzrostl“.¹⁰

Působivé „Muzeum tolerance“ (Museum of Tolerance) nacházející se ve West Los Angeles a vytrvale prezentující židovsko-sionistickou verzi historie, udává číslo 350 000 návštěvníků ročně, včetně desítek tisíc školních dětí.

Ačkoliv se hlásí k propagaci „tolerance“, skutečná agenda Centra je otevřeně židovsko-sionistická. Je skalním stoupencem Izraele a jeho židovského rasistického režimu. Vášnivě obhajuje izraelskou politiku útlaku, okupace, vyvlastňování a státní diskriminace nežidů. Centrum podporuje izraelskou politiku porušování rezolucí Rady bezpečnosti OSN. Aplauduje izraelské „bezpečnostní zdi“, ohyzdné bariéry, která je součástí dlouhodobého sionistického úsilí uchvátit půdu nežidů, a která je podle Mezinárodního soudního dvora ilegální.

Zatímco Centrum odsuzuje násilí a terorismus proti Židům, schvaluje sionistický terorismus. Veřejně vyznamenalo dva izraelské představitele – Menachema Begina a Yitzhaka Shamira – přestože každý z nich byl odhalený a dobře zdokumentovaný terorista.

Centrum má za sebou dlouhou válečnou propagandu. Roky tlačilo na americký útok na Irák a své válečné štvání podporovalo alarmujícími varováními o údajném nebezpečí bagdádského režimu. Již před lety v listopadu 1990 se objevilo z pera Rabiho Hiera v časopisu Newsweek: „Myslím, že by do toho Spojené Státy měly jít. Možná ne zítra, ale velmi brzy.... za tři roky bude mít Irák jaderné zbraně.“¹¹

Na jaře 1991 prohlašovalo Centrum ve svém magazínu Response, že Irák vraždí iránské zajatce v plynových komorách postavených Němci. Magazín Centra tvrdil, že německé firmy v Iráku vyrábějí cyklon B, „chemikálii používanou Němci k zavraždění milionů Židů během nacistického holocaustu. Íránští váleční zajatci byli zabíjeni cyklonem B v ‚plynových komorách‘, speciálně postavených Iráčanům německou společností Rhema Labor Technik,“ tvrdil magazín Response. Očitý svědek dosvědčoval, že irácké plynové komory byly vykachlíkovány jako operační sály, s oddělenou pozorovací místností pro každou plynovou komoru s vyztuženým sklem.¹²

Samozřejmě, že taková fantastická tvrzení odporovala skutečnosti.

V prohlášení z října 2002, několik měsíců před americkou invazí do Iráku, Wisenthalovo Centrum trvalo na tom, že je válka nutná, protože režim Saddáma Hussajna „pokračuje v produkci zbraní hromadného ničení“. Kromě toho Centrum tvrdilo: „Nyní jsou tu i jiní tyraní, ale Saddám zde stojí jako nebezpečí světovému pořádku a stabilitě. Jsou tu také jiní, co vlastní chemické a biologické zbraně hromadného ničení, ale jen Saddám ukázal nedočkavost je použít.“¹³

Jak nyní celý svět ví, tato tvrzení byla nepravdivá.

Podle názoru předního australského židovského akademika Dr. Franka Knopfmachera Wiesenthalovo Centrum podněcuje „rasovou nenávisť“. Australské úřady by podle něj měly „zakázat vstup představitelů Centra Simona Wiesenthala do země a deportovat z ní ty, kteří zde jsou“.¹⁴

Prostřednictvím svého muzea, magazínu Response a dalších propagandistických materiálů využívá Centrum neúnavně bolestných vzpomínek holocaustu a židovského utrpení během druhé světové války, vše pro zvýšení příjmů o miliony dolarů ročně.

V knize nazvané *One, by One, by One* napsala novinářka z New York Times Judith Miller, která byla později často ve zprávách: „Enormní úspěch Centra Simona Wiesenthala dalo nový význam tomu, co bylo kdysi jen hrozným domácí vtipem... Není lepší byznys než je Shohah byznys.“¹⁵

Před několika lety řekl ředitel izraelského centra holocaustu Yad Vashem: „Rabi Hier a Wiesenthalovo Centrum představují podle mého názoru největší extrém mezi těmi, kteří využívají holocaust. Židé dělají mnoho nevkusných věcí, ale Wiesenthalovo Centrum to povýšilo na dokonalý systém: optimální využití citlivých věcí za účelem vydělání peněz...“¹⁶

Wiesenthalovo Centrum bylo klíčovým hráčem v tom, co americký židovský spisovatel Norman Finkelstein nazval „vydírací“ kampaní Izraele a organizovaných Židů k vynucení miliard dolarů od evropských zemí a firem. Finkelstein, autor bestselleru *The Holocaust Industry* (v češtině vyšel pod názvem *Průmysl holocaustu*; pozn. vydavatele), nazval Centrum „gagem bezskrupulózních a nemorálních hochštaplerů, kteří zastírají to, že by pro dolar udělali úplně všechno.“¹⁷

V době utahování opasků v Kalifornii a dalších státech, za rozpočtových škrťů v neprospěch škol a dálnic, je stále více skandální, že miliony dolarů z kapes daňových poplatníků tečou na podporu bohaté bašty židovsko-sionistické moci a její bigotní, vypočítavé agendy.

Wisenthalovo Centrum si zaslouží pohrdání a opovržení každého slušného člověka.

A právě proto budeme v pátek 29. července 2005 demonstrovat před Wiesenthalovým Centrem v Los Angeles, abychom upozornili na podíl Centra na válečných lžích, sionistickém útlaku a židovském rasismu, a protestovali proti vyhazování milionů dolarů z kapes daňových poplatníků na tuto baštu židovsko-sionistické moci.

* * * *

Několik jedinců sem dnes možná přišlo z pouhé zvědavosti, nebo s těmi, kteří se zde účastní. Ale většina z nás je tu proto, protože máme starost. Staráme se o to, co je správné a co je špatné. Staráme se o to, co je pravda a co ne. Staráme se o minulost a ještě více nás zajímá budoucnost. Staráme se o svět, ve kterém žijeme. Cítíme smysl pro odpovědnost za svět, který jsme zdědili a za svět budoucí. Záleží nám na tom učinit tento svět lepším – tak, aby po nás byl více spravedlivý a správný.

Někteří z nás mohou cítit zvláštní obavy o mír, hrozbu ničení, utrpení a smrtící války. Někteří mohou cítit zvláštní obavy o spravedlnost, asi především ti, kteří žijí po desetiletí pod sionistickou okupací. Jiní z nás mohou cítit obavy o sociální jistoty a budoucnost naší kultury, rasy a národa, jiní cítí odpovědnost za osud celého lidstva.

Navzdory jednotlivým příčinám a důvodům, které nás sem dnes přivedly, žádná z nich není více naléhavá než zlomení židovsko-sionistického sevření amerického politického, společenského a kulturního života. Dokud zůstane tato moc pevně zakotvená, neskončí židovské systematické překrucování historie a současných událostí, židovsko-sionistická dominance amerického politického systému, sionistická represe vůči Palestincům, krvavý konflikt mezi Židy a nežidy na Blízkém východě a izraelská hrozba míru.

Po celou historii měli Židé dost času, aby znovu a znovu nashromáždili moc na obranu svých zájmů, často odlišných od zájmů nežidovské populace, ve které žili. To vytváří zásadně nespravedlivou a nestabilní situaci, která – jak historie ukazuje – nikdy nevydrží.

Dnes jsme zapojeni do velkého, globálního zápasu, ve kterém jsou konfrontovány dvě naprosto odlišné a neslučitelné strany. Souboj, kde měří síly sebejistá a ďábelská moc, která se cítí být nadřazena ostatním, a všechny ostatní národy a společnosti – tedy celé lidstvo – na straně druhé.

Tento zápas není nový. Je posledním představením velkého dramatu, které se odehrává znovu a znovu po staletí v mnoha odlišných společnostech, kulturách a historických epochách. V minulosti se toto drama odehrávalo na místní, národní, regionální či případně kontinentální úrovni. Dnes je z něj drama globální a globální střet.

Je to střet za prosperitu a budoucnost nejen Blízkého východu nebo Ameriky, ale velká historická bitva za duši a budoucnost lidstva samotného. Střetnutí, která volá nás všechny, co tu jsme – a mnoho dalších napříč celou zemí a po celém světě – všechny ty, co sdílí smysl pro odpovědnost za budoucnost lidstva.

Někteří z těch, co tu dnes jsou, již mnoho vykonali. Ale je toho stále mnoho, co musí být vykonáno. Demaskovat se a povstat proti této zákeřné moci je často obtížné a deprimující, ale absolutně nezbytné. Během této významné historické éry se zavazujeme pokračovat v tomto zápasu, a to nejen pro náš vlastní národ a dědictví, ale pro celé lidstvo.

Poznámky:

¹ A. Finkielkraut, „Mgr Stepinac et les deux douleurs de l'Europe,“ *Le Monde*, Oct. 7, 1998, p. 14. Quoted in: R. Faurisson, „Paying Tribute to Jewish Power: `Ah, How Sweet It Is To Be Jewish...`,” *The Journal of Historical Review*, Nov.-Dec. 1998, pp. 11-12. Posted at: http://www.ihr.org/jhr/v17/v17n6p11_Faurisson.html

² Tony Judt, „Rootless Cosmopolitan,“ *The Nation*, July 19-26, 2004, p. 34. <http://www.thenation.com/doc.mhtml?i=20040719&c=6&s=judt>

³ M. Weber, „Iraq: A War for Israel.“ Posted at: <http://www.ihr.org/leaflets/iraqwar.shtml>

⁴ M. Weber, „Iraq was Invaded to Secure Israel,' Says Senator Hollings, and 'Everybody Knows It',“ July 16, 2004. http://www.ihr.org/news/040716_hollings.shtml

⁵ F. Nelson, „Anger Over Dalyell's 'Jewish Cabal' Slur,“ *The Scotsman* (Edinburgh), May 5, 2003; M. White, „Dalyell Steps Up Attack On Levy,“ *The Guardian* (London), May 6, 2003. Quoted in: M. Weber, „Iraq: A War for Israel.“ (cited above).

-
- ⁶ N. Podhoretz, „In Praise of the Bush Doctrine,“ *Commentary*, Sept. 2002. Posted, for example, at: <http://www.ourjerusalem.com/opinion/story/opinion20020904a.html>
- ⁷ The four biblical quotations here are from Deuteronomy 7: 6, Numbers 23: 9, Exodus 33: 16, and Deuteronomy 2: 25. See also: Deuteronomy 6: 10-11, 14: 2, 23: 10-20, 33: 29, Genesis 27: 28-29, Isaiah 60: 10-14, 61: 5-6, Joshua 24: 13, Psalms 2: 8.
- ⁸ Dov Fischer, „We’re Right, the Whole World’s Wrong,“ *Forward* (New York), April 19, 2002, p. 11. <http://www.forward.com/issues/2002/02.04.19/oped3.html>
- ⁹ See: M. Weber, „The Jewish Role in the Bolshevik Revolution and Russia's Early Soviet Regime,“ *The Journal of Historical Review*, Jan.-Feb. 1994. Posted at: http://www.ihr.org/jhr/v14/v14n1p-4_Weber.html.
- ¹⁰ „The Unorthodox Rabbi,“ *Los Angeles Times Magazine*, July 15, 1990, p. 9.
- ¹¹ Marvin Hier, „Crisis in the Gulf,“ *Newsweek*, Nov. 26, 1990. Facsimile in *Christian News*, Nov. 26, 1990, p. 4.
- ¹² „German Firms Produce Zyklon B in Iraq,“ *Response: The Wiesenthal Center World Report*, Spring 1991, pp. 2, 4.
- ¹³ Simon Wiesenthal Center news release of Oct. 7, 2002. „Wiesenthal Center Supports Congressional Resolution on Iraq.“ Posted at: <http://www.wiesenthal.com/site/apps/s/content.asp?c=fwLYKnN8LzH&b=253162&ct=286230>
- ¹⁴ *The Australian*, July 31, 1990. Cited in „Influential Australian Jewish Figure Condemns ‘Nazi Hunters’ and Simon Wiesenthal Center,“ *IHR Newsletter*, April 1991, p. 5.
- ¹⁵ Judith Miller, *One by One, by One: Facing the Holocaust* (New York: Simon and Schuster/ Touchstone, 1990), p. 237.
- ¹⁶ *Ha'aretz* (Israel), Dec. 16, 1988. Reported in: David Sinai, „News We Doubt You've Seen,“ *The Jewish Press* (Brooklyn, New York), Dec. 23, 1988.
- ¹⁷ „A Conversation with Professor Norman Finkelstein.“ Conducted by Don Atapattu, Dec. 13, 2001. Posted at <http://www.counterpunch.org/finkelstein1.html>